

de schilderes ina hooft door mia van oostveen

Er zijn mensen waar je ééns iets van gezien hebt, dat voorgoed in je geheugen bleef hangen. Ook al ken je ze niet persoonlijk, je weet met groote zekerheid hoe ze zijn, omdat dit ééne je zooveel over hen openbaarde.

Hoeveel jaren geleden zou het zijn dat ik ergens een enkel schilderij van Ina Hooft zag hangen en het nooit meer vergat?

Voor een open raam, waardoor een diepe zonnige zomerlucht te zien was, stond een veldbouquet... Dat was alles.

Maar ik dacht: „De vrouw die dit zóó schilderen kan is rijk.”

Rijk in de gewone en kleine dingen van iederen dag, zonder er in onder te gaan en er pietluttig of gierig van te worden.

En nu, na jaren, ben ik met haar in contact gekomen!

Het was heelemaal geen verrassing. Ik wist van te voren dat ze niemand, en dus ook mij niet, uitsluiten zou. Met zulk een natuur was dat onmogelijk.

Maar men komt nu eenmaal niet zomaar bij een „schatbewaarster” binnen, zonder respect voor wat zij te bewaren heeft en moet geduldig afwachten wat zij erover wil meedeelen. Het duurde daarom weer een heelen tijd eer ik op de gedachte kwam om eens iets meer over haar en haar werk aan ánderen te vertellen.

Want Ina Hooft is allerminst iemand die zichzelf en haar kunst bekend wil maken „om er te komen” of „anderen voorbij te streven”, zooals bij veel kunstenaars het geval is. Zelfs bij persoonlijkheden die er al lang „zijn”.

Wel exposeert zij geregeld, maar meer omdat het bij haar vak hoort dan om iets anders.

Stil en rustig groeit en bloeit haar werk voort, als de bloemen in het veld en van het zelfontworpen patroon dat zij naborduurde toen ik bij haar zat.

„Kom maar op mijn atelier,” zei ze, nadat ik haar gevraagd had nu zelf eens iets te zeggen over haar schilderijen.

Dat was ook de juiste manier, want uit de doeken die zij beurt om beurt voor mij neerzette sprak méér, dan zij ooit over zichzelf zou vertellen.

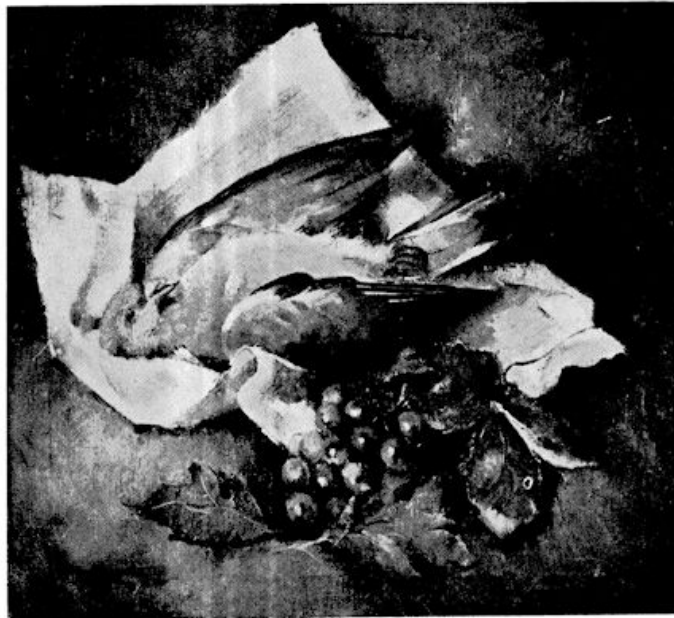
Zij was juist weer bezig met een veldbouquet! „Dat is wel waar ik het meeste voor voel.”

En zooals telkens bij dergelijke, door haar gekozen onderwerpen, is te zien, heeft niets zóó groote bekoring voor haar als ragfijne sprietjes, wiegelende halmen, glimmende besjes, bengelende bloempjes en klokjes en al wat er zoo geestig schommelt en beweegt tusschen het hooge gras.

Maar nooit is dat kleine en fijne gedoe voor haar een aanleiding om microscopisch juist te worden of alles met nieuw-zakelijke blik te analyseeren.

Ook niet om, als de 17e eeuwse bloemschilders, kevertjes, dauwdroppels en vlinders op gladde rozen- of leliebladen in welgedaanheid te doen pronken.

Nee, zij ziet de compositie meer in haar geheel, als een ensemble van kleurtoetsen, met hier en daar een zwaardere noot, tegen veelal pastelkleurige achtergrond.

Als een gracieus, los neergezet geschenk. Want dat is het dikwijls ook!

Op dezelfde manier als Ina Hooft van haar vrienden telkens weer een wonderlijke paddestoel, een doode vogel, een mandje met meeuweneieren of een handvol van-de-wandeling-meegebrachte-bloemen krijgt, met eenzelfde geste geeft zij al dat moois in haar schilderijen terug!

Na er voor zichzelf in stilte intens van genoten te hebben. Dat is uit haar heel werk te zien en daarom boeit het je zoo.

Daarom wordt het ook nooit „klein”, want zij

heeft het plezier en de diepe vreugde over al wat zij eraan ontdekte geen oogenblik voor zichzelf gehouden, maar die in dubbelen zin „wéér gegeven”.

Bij dit alles bleef zij door en door schilderes.

Een andere kunstenaar en vooral een vrouw, zou misschien bij het ontvangen en opzetten van zulke gegevens voor een stilleven geneigd zijn om anecdotisch te worden.

Zoo kunnen een stolp met papieren bloemen van een vergeelde brief, schelpen met een glazen flesch en wat zeewier, een kerstboompje met kaarsjes en een madonnabeeldje gedachten-associaties verwekken die een romantisch verhaal suggereeren...

In de eerste plaats wordt de beschouwer van zulk een schilderij dan getroffen door „de roman” of „de tragedie” die hij als 't ware vóór zich ziet en vergeet de kunst van het schilderen.

Maar daar is het Ina Hooft heelemaal niet om te doen, zij vergeet haar „métier” geen oogenblik.

Zij is noch dichterlijk, noch sentimenteel, noch gewichtig, maar blijft eenvoudig de schilderes die de dingen om zich heen met vreugde en zonder bijbedoeling ziet.

Uit het hoofd werken of in verbeelding bloemen en dieren herscheppen tot fantastische wezens zou zij niet kunnen. „Dat ligt mij totaal niet”, is zij zich volkomen bewust.

In haar kleurengamma komt ook duidelijk uit dat zij niets voelt voor het broeiende, donkere of ingewikkeld-interessante, maar dat haar hart uitgaat naar lichte, teere en frissche tinten, zonder daarbij iets van de ernst die zij bezit prijs te geven.

Een flitsend geel, dieprose, pittig felrood of zachtgroen, tegen een donker pastelblauw, muisgrijs, crème of olijfgroen, zijn haar kleurcombinaties.

Haar portretten zijn geen dwaze psychologische studiën en „karakterkoppen” moet men bij haar heelemaal niet zoeken.

Zij ontleedt nooit, maar „neemt” de mensch die voor haar zit, zooals men een bloem plukt en die aandachtig bekijkt.

Het liefst heeft zij natuurlijk iemand te conterfeiten waarvan de gedaante, de typische kleur en eigenaardige bijzonderheden haar hebben gepakt.

Daarom zijn haar vrouwen- en meisjesportretten sierlijk en soms ontroerend van simpelheid. Juist door het gemis aan elke gewilde of behaagzieke pose, maar met kleine vrouwelijke details.

Het Chineesche meisje dat als een porceleinen poppetje wat schuchter in haar blauwzijden jurk neerzit even goed als de elegante jonge vrouw

Foto's Frequin

in witsatijnen avondtoilet en de grijze dame met het roze teint.

't Zijn allemaal bloemen uit een onafzienbaar bloeiend veld.

En wie zou van een geliefde figuur niet veel liever zulk een portret hebben als een zwarte foto of een karakterstudie?

Daarmee is allerminst gezegd dat Ina Hooft bij het uiterlijk of aan den buitenkant blijft staan.

Iemand die zooals zij acht jaren lang een zwaar lichamelijk lijden heeft doorgemaakt en daardoor niet in staat was haar kunst te dienen, heeft innerlijk zéker veel beleefd. Maar waar de leeuwerik na den nacht jubelend omhoog stijgt, daar blijft de muis, als ze uit haar hol komt, rondsnuffelen en draaft het veulen uit de donkere stal de wei in.

Zoo zal bij de eene mensch de vreugde na en ondanks het lijden zich uiten in een danklied, terwijl de ander naarstig gaat werken aan